Iva Gecková

ŠTĚPÁN KOBLIHA NENÍ ŽÁDNÁ BÁBOVKA

bambook

bambook®

Iva Gecková

ŠTĚPÁN KOBLIHA NENÍ ŽÁDNÁ BÁBOVKA

bambook

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****.*

Iva Gecková

ŠTĚPÁN KOBLIHA NENÍ ŽÁDNÁ BÁBOVKA

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6915. publikaci

Ilustrace Petr Kopl
Odpovědný redaktor Zdeněk Kubín
Sazba a zlom Antonín Plicka
Návrh a zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 168
Vydání 1., 2018

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2018
Cover Illustration © Petr Kopl

ISBN 978-80-247-2101-9 (ePub)
ISBN 978-80-247-2107-1 (pdf)
ISBN 978-80-271-0891-6 (print)

Obsah

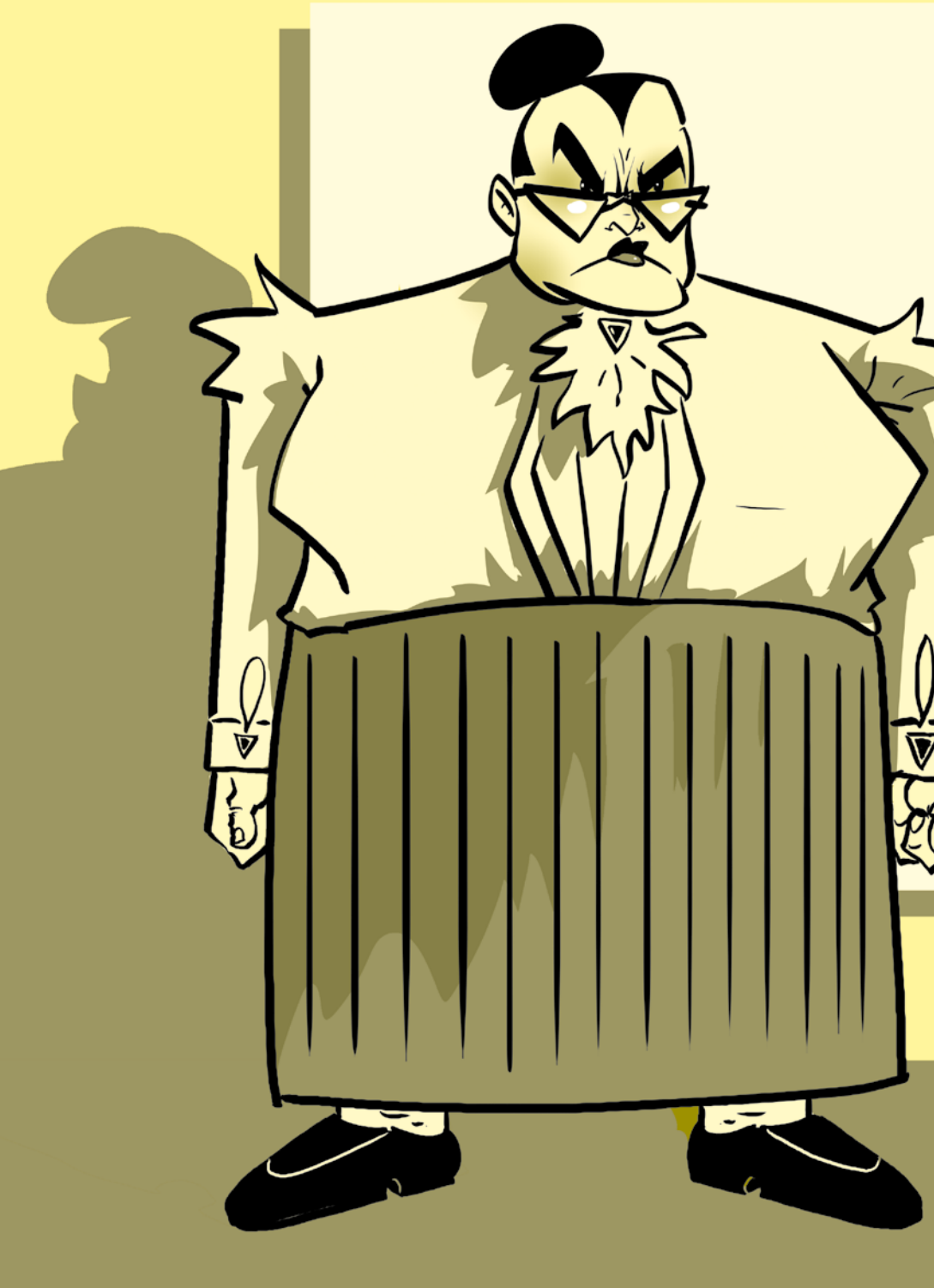
Štěpán a hrozivá učitelka Hrozivá 7

1. kapitola: Po škole 8
2. kapitola: Smradi a smrad 14
3. kapitola: „Nožičky heboučké jako miminko“ 21
4. kapitola: Přísaha v jídelně 30
5. kapitola: Serafina 36
6. kapitola: Akce Infekce 42
7. kapitola: Fictum scholaris 49
8. kapitola: Dva dopisy 55
9. kapitola: Nedůvěřivý aligátor 63
10. kapitola: Pomsta 71
11. kapitola: Cesta do Indie 78

Štěpán a ukradený diamant 85

1. kapitola: Zlatý palác v Dillí 86
2. kapitola: Rámova rodina 93
3. kapitola: Zašifrovaný dopis 99
4. kapitola: Trocha indické historie a českého jazyka 107
5. kapitola: Sandeep Pankaj 116
6. kapitola: Slavnostní hostina 122
7. kapitola: Dobrodružství začíná 132
8. kapitola: Koho potkali v pralese 139
9. kapitola: Obr strážce 146
10. kapitola: V Opičím chrámu 153
11. kapitola: Wu-Lin 157

Jak na šifrované zprávy 163

Štěpán a hrozivá učitelka Hrozivá

1. kapitola

Po škole

12. září

Ahoj mami a tati!

Moc a moc vás pozdravuju! Jak se tam v té Indii máte? Minulý týden jsem si ve školní knihovně půjčil knížku „Indie – velký průvodce" a už jsem ve druhé polovině. Je to strašně zajímavý čtení!
Až půjdeme na večeři k maharádžovi, budu už znát všechny indické zvyky a způsoby, abych nezpůsobil nějaké „fopá" jako tehdy v Tokiu... Vzpomínáte? To byl ale trapas!
Můj spolužák Ráma mě učí vázat turbany, ale zatím mi to moc nejde.
Furt se mi tam motají prsty a většinou si na hlavě upletu takový klubko, že nám pak dá pořádnou práci ho zase rozmotat...
Ráma tvrdí, že prý existuje přes 300 způsobů, jak si

turban uvázat! Takže skoro celý rok můžete mít každý den na hlavě jiný!
Ve škole to celkem jde, zatím nemáme nic těžkého, přibyla nám jen chemie.
Na pokoji jsem zase s Nicolasem jako minulý rok a hned vedle bydlí James s Rámou.
Mám vám vyřídit pozdrav od pana Kobáčka, vzkazuje, že ten oblek po taťkovi mu padne perfektně a ještě jednou děkuje.
Tak já už budu končit! Mějte se hezky! A pište, těším se na dopisy!
Mám vás moc rád!

Váš Koblížek ♥ ♥

Štěpán chvíli s propiskou v puse přemýšlel, jestli má ještě domalovat do dopisu srdíčko. Není to moc dětské? Pravdou ale bylo, že se mu po rodičích dost stýskalo. Pokývl hlavou a přece jen do pravého dolního rohu srdíčko přimaloval. Maminka mu přece vždycky říkala, že když váhá, jestli má někomu říct něco hezkého nebo milého, a třeba se stydí, tak má stud překonat a říct to. Protože by také jednou mohlo být pozdě a pak by litoval, že to neudělal.

Nikdy přitom nezapomněla připojit příhodu se svým dědečkem, který nečekaně zemřel, když byla zhruba ve Štěpánově věku. Tehdy prý moc neuměla říkat, co cítí. Dědu velmi milovala, ale vlastně mu to nikdy neřekla. A jednoho rána se vzbudila a její maminka jí se slzami v očích oznámila, že děda ve spánku zemřel. Maminka se od té doby naučila říkat všechno hned a na nic nečekat. Takže Štěpán připojil další srdíčko.

Přečetl si dopis ještě jednou. Štěpán totiž strašně rád psal dopisy. V době e-mailů, chatů, skypu nebo jen obyčejných sms to bylo docela neobvyklé. Ale maminka v něm probudila lásku k psanému slovu. Hodně mu četla a co si pamatoval, odmala mu malovala lístky s obrázky, když ještě on sám neuměl psát. Později, když byli spolu doma sami a on už uměl psát, psali si dopisy. Štěpán seděl v obýváku, maminka v kuchyni a pak si ty dopisy nosili, jako že je přinesl pošťák. Štěpán navíc miloval tu chvíli napětí, když otevíral zalepenou obálku a čekalo v ní na něj překvapení. O čem dopis asi bude? Bude v něm nějaká veselá příhoda? Nebo třeba hádanka?

Má do tohoto dopisu ještě něco dopsat? Asi ne, usoudil, takhle toho je až dost. Bohatě stačí, že se zmínil o tom, že Ráma s Jamesem bydlí v sousedním pokoji. Už vidí tátu, jak se chytá za hlavu, když mu máma dopis předčítá a říká:

„No, to se zase máme na co těšit! Ráma je pěkný kvítko a James ještě větší! Že já Kuřátkovi neřek, aby na to dohlédl, když jsem s ním tehdy mluvil."

Štěpán se potutelně usmál a propiska v jeho zubech nebezpečně zaskřípala. Asi nemá smysl do dopisu uvádět, že je zrovna po škole – už potřetí od začátku školního roku – a píše trest, který mu uložila paní učitelka Hrozivá.

„Štěpán! Heeej!“ ozvalo se mu za zády, ale nevěnoval tomu pozornost. Ano, měl v plánu se otočit, ale až dojde na konec dopisu.

„Heeej! Koblicho! Ty hluchá?“

Štěpán dopis ještě jednou zkontroloval, opatrně ho přeložil a strčil do vnitřní kapsy u saka. Pak se otočil na svého spolužáka a zároveň nejlepšího kamaráda Nicolase. Byl to Francouz a čeština mu dělala dost problémy.

„No… co je?“

„Ty už chotová? Já ne a ne, to moc dlouchá test,“ zakoulel Nicolas očima a padl hlavou na lavici.

Vzápětí se ale zase narovnal a poprosil: „Půjšila mi ta propiska. Prosim, jinak já nenapsat test,“ sepjal dlaně k sobě.

Štěpán pokýval hlavou, zvedl se z lavice a došel až k Nicolasovi. Bylo to nutné, protože mu musel vysvětlit, jak se zachází s propiskou, kterou vynalezl. Byl to totiž ohromný vynález – stačilo třikrát napsat text, propiska si ho uložila do paměti a pak byla schopná psát ho úplně sama!

„Tak se podívej. Zmáčkneš tenhle čudlík. Svítí červeně. Napíšeš tu větu třikrát. To stačí. Zmáčkneš znovu

čudlík, svítí zeleně. A pak už se o nic nestaráš. Jasný? Jo a je to trest, a ne test!“

Snažil se mluvit v jednoduchých větách, aby to pro kamaráda nebylo moc složité. Nicolas vypadal, že pochopil, ale Štěpán stál pro jistotu celou dobu u něj a sledoval, co dělá. Měl přece jen o svůj vynález kapánek strach. Kdyby mu ho neodbornou manipulací někdo poničil, dával by ho určitě několik hodin zase do pořádku.

„Nebudu vyrušovat o hodině matematiky a nebudu odmlouvat své spravedlivé učitelce,“ předříkával kamarádovi pomalu slova, jak šla za sebou.

Ale Nicolas si počínal správně.

Když dopsal větu potřetí, zmáčkl znovu tlačítko a to začalo svítit zeleně. Pak už oba chlapci jen koukali, jak se propiska sama od sebe roztančila po papíře a vypisovala tu samou větu počtvrté, popáté, pošesté. Nedala si pokoj, dokud nedopsala až na konec papíru. Štěpán potom papír otočil a propiska psala dál. Spočítali, kolikrát už je věta napsaná, a když to bylo stokrát, Štěpán si propisku zase vzal.

Kamarádi se na sebe podívali a spiklenecky se usmáli.

„Jen si to musíš očíslovat. To jsem ještě nevychytal,“ omlouval se Štěpán.

Nicolas jen pokrčil rameny. „To nevadit. Tohle doprý. Moc doprý. C´est excellent!“ zatleskal nadšeně.

V tu chvíli oblohu pročísl zlatý klikatý blesk a vzápětí se ozvalo mohutné zadunění.

Štěpán se podíval k oknu: „Páni! Něco se žene a bude to pořádná…“

„… činka!“ dokončil za něj pyšně Nicolas.

Štěpán se rozchechtal. „Ne, Nicolasi, činka ne. Činka je… koukej!“

Mírně rozkročil nohy, natáhl obě ruce před sebe a sevřel dlaně do pěstí, jako by v nich svíral imaginární činku. Předloktími začal rytmicky pohybovat nahoru a dolů, přesně jako v posilovně.

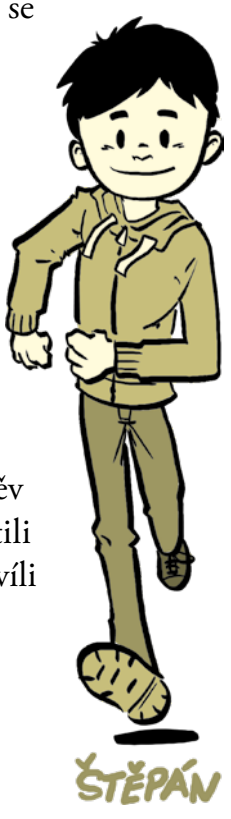
„Rozumíš? Fitness. Činka,“ snažil se vysvětlit kamarádovi.

Ten se uhodil do čela a radostně zvolal: „Acháá! Fitness. Vím. Šinka!“

„Ne, ne šinka. Ale ČI… činka!“

Nicolas našpulil rty. „Ó. Čičinka. Čičinka!“

To Štěpána rozesmálo ještě víc. Nicolas zmateně zamrkal, protože nechápal, čemu se kamarád tak chechtá. Takže jen pokrčil rameny a nakonec se začal smát také. Ale úsměv na rtech jim brzy ztuhl, když pocítili chvění, nejdříve slabé, ale každou chvíli sílilo víc a víc. Zemětřesení!!!

2. kapitola

Smradi a smrad

Nejprve se začala jemně chvět podlaha. V pravidelných intervalech vnímali mírné vibrace, které jim skrz podrážky přecházely do lýtek a postupovaly výš a výš. Za chvíli to v podlaze už pěkně vrnělo a postupně se přidaly okenní tabulky. Předměty ve třídě začaly vydávat nejprve tiché „bum bum bum“, které přecházelo do silnějšího „buum buum buum“ a nakonec „BUM BUM BUM“. Otřesy sílily a sílily, psací potřeby se rozkutálely po lavici a Nicolas měl co dělat, aby je zachytil.

„Chrosifá! Chrosifá!“ vypískl Nicolas a držel lavici, aby se nepřevrátila na bok.

Štěpánovi se podařilo dostat do lavice a jen co se usadil na třesoucí se židli, vstoupila do třídy příčina tohoto zemětřesení.

Vstupními dveřmi proplula mohutná bytost, která se musela sehnout, aby jimi vůbec prošla. Postoupila k učitelskému stolku a změřila si je přísným pohledem. Kluci nasucho polkli a scvrkli se ve svých lavicích, protože se nad nimi tyčil přízrak.

Paní učitelka Hrozivá dělala skutečně čest svému jménu, a to nejen svým vzhledem, ale i chováním. Byla vysoká snad dva metry a na šířku měřila zrovna tak… no, to asi trochu přeháníme, ale dobrý metr na šířku určitě měla. Měřit by se to ale nikdo neodvážil.

Jelikož tmavé oblečení zeštíhluje, oblékala se učitelka Hrozivá do černých a hnědých kostýmů, které vypadaly, jako by jí byly ještě o jedno až dvě čísla větší. Jacques klukům jednou tvrdil, že slyšel Hrozivou vyprávět uklízečce, že všechny kostýmky jsou po její drahé zesnulé matce, jejíž památku takto uctívá. Těžko věřit, že mohla existovat osoba ještě větší než Hrozivá. Když jste ji viděli stát vedle pana ředitele Kuřátka, který měřil asi metr a půl, uvědomili jste si plný význam slov „obrovský“, „kolosální“, „gigantický“, „monstrózní“ a samozřejmě také „hrozivý“.

Silně prošedivělé vlasy nosila sčesané do tak pevného uzlu, že když se někdy opřela v učebně o zeď, vymáčkla s ním do zdi ďolíček.

Kdo z našeho vyprávění pochopil, že paní učitelka nebyla osoba půvabného vzhledu, pochopil to velice správně. Nebýt dlouhých vlasů a sukní, snadno by ji každý označil za bytost mužského pohlaví, obzvlášť když jí nad horním rtem rašil mohutný černý knírek. Huňaté obočí srůstalo v jednu tlustou linku, táhnoucí se od jednoho ucha přes celé čelo až k uchu druhému. A když se Hrozivá usmála, většinou to býval smích jízlivý a zlomyslný, odhalila přes sebe překřížené zuby,

zažloutlé od přílišného pití červeného vína a žvýkání lékořicových pendreků, kterých měla po kapsách vždy hojnou zásobu. Na škole učila matematiku a tělocvik a hodiny s ní byly opravdu… hrozivé.

„Takže co, smradi, už máte ten trest hotový?“ zahřímala pevným hlasem a přísně se rozkročila na učitelském stupínku.

Kluci pokývli hlavou a zvedli popsané papíry do vzduchu. Pravá noha Hrozivé, obutá do sešlapané kožené polobotky, se zvedla do vzduchu a udělala krok ze stupínku, až se třída otřásla. Levá noha jí vzápětí následovala a kolos se rozpohyboval nejdříve ke Štěpánovi a posléze k Nicolasovi. Jak učitelka míjela Štěpána, udeřil ho do nosu silný pach. Strašně, ale opravdu strašně jí totiž smrděly nohy. Takový smrad Štěpán necítil ani ve výběhu divokých medvědů, když s rodiči navštívil zoo v Kuala Lumpuru, a to už tedy bylo co říct.

Naneštěstí seděl v první lavici hned pod učitelským stolkem. A protože si při vyučování připadal jako v plynové komoře, začal ve volných chvílích pracovat na výrobě prášku proti zápachu nohou. Pokusného králíka mu dělal bratr pana učitele Koláčka, který s tímto problémem bezvýsledně bojoval již řadu let. Společně s učitelem přišli na vhodnou, a hlavně účinnou kombinaci surovin a v současnosti byli už těsně před dokončením. Zbývalo jen přidat nějaké aroma a možná i trochu barviva, protože samotný prášek, bentonitový jíl, je lehce našedlý, takže vzhledově nic moc.

Pustím se do toho hned, jakmile se dostanu na pokoj, umiňoval si Štěpán! Tohle už se nedá vydržet! Tohle je týrání žáků a mělo by to být trestné!

„Štěpáne Kobliho a Nicolasi Berniere! Upozorňuju vás, že všechny vaše tresty si budu schovávat a až jich budu mít hromadu, protože pochybuju, že vy dva vydržíte byť jen jediný týden bez zlobení, tak je pošlu vašim rodičům, aby viděli, co tady jejich smradi vyvádějí! Naše prvotřídní výběrová mezinárodní internátní škola Svatého Bartoloměje není zvyklá na neposlušnost, odmlouvání a drzé chování! Takže je to na vás! Jestli vám pak rodiče zmalujou zadky, tak mě to potěší. To vám garantuju! A teď alou, ať už vás tady nevidím! Pochybuju, že vám v jídelně zbyl ještě nějaký oběd, ale můžete to zkusit. Pár hodin o hladu vám jedině prospěje. Aspoň si příště rozmyslíte, jestli budete zlobit!“ dokončila Hrozivá svoji řeč. Kluci na nic nečekali, popadli aktovky a s pípnutím „na shledanou“ vyběhli rychle ze třídy.

„Teda, to je baba! Já ji tak nesnáším!“ cedil skrz zuby Štěpán, když se řítili dlouhou chodbou lemovanou mramorovými bustami známých osobností. Seběhnout z nejvyššího třetího patra až do přízemí do jídelny jim přece jen zabere pár minutek.

Ve druhém patře u schodiště narazili na pana Berniera, Nicolasova tatínka, který zde vyučoval francouzštinu a geometrii. Zrovna něco rozebíral s panem Koláčkem, když se kluci vyřítili ze schodů.

„Oh, papa! Salut!“ pozdravil ho Nicolas.

„Salut, Nicolas? Qu´est-ce que tu fiches ici? Co ty tu dělala?“

„Běžíme na oběd,“ zafuněl Štěpán.

Pan Koláček mrkl na hodiny a zatvářil se nedůvěřivě: „Teď? A není už nějak pozdě?“

„No je, ale byli jsme… po škole, psali jsme test… totiž trest,“ pohodil hlavou Štěpán. Kruci, už se mu ta slovíčka začínají plést jako Nicolasovi.

Pan Bernier nesouhlasně zamlaskal a přešlápl z nohy na nohu. Nelíbilo se mu, když měl Nicolas nějaké problémy. A že jich nebylo málo.

„Madame Chrosifá! My psát test stokrát chrosifá věta!“ rozhazoval Nicolas rukama.

„Oh la-la!“ zčervenal ve tváři pan Bernier. Paní Hrozivou totiž nesnášel a už jen její jméno v něm vyvolávalo záchvaty zuřivosti.

„Promiňte, ale spěcháme! Máme hrozný hlad!“ zatahal Štěpán kamaráda za rukáv.

Nějak se nehodlal vybavovat na chodbě o tom, proč trest dostali, když mu hlasitě kručelo v břiše. Navíc je mohla Hrozivá kdykoliv zaslechnout a mohli schytat další.

„Pardon, papa! Já běžela!“ rozloučil se Nicolas a dali se znovu do běhu.

Pan Bernier jim zamával a když sbíhali schodiště v prvním patře, dolehl k nim jeho hlas, jak na ně, nakloněný přes zábradlí, dolů volá: